

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku F. F. i K. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie D. F. od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...) z dnia 18 września 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację D. F. i K. Sp. z o.o. w P. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 21 stycznia 2015 r., mocą którego oddalono odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 23 czerwca 2014 r., stwierdzającej że D. F., jako pracownik u płatnika składek K. Sp. z o.o. w P. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia 3 lutego 2014 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, co do pozorności umowy o pracę z dnia 1 lutego 2014 r. O pozorności można mówić wówczas, gdy pracownik zawierając umowę o pracę nie ma zamiaru jej faktycznego wykonywania, a pracodawca godzi się na taką sytuację i ma świadomość że praca nie będzie faktycznie wykonywana. Brak realnej potrzeby zatrudnienia ubezpieczonej w charakterze specjalisty do

spraw pozyskiwania informacji wynika z oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (bilingi). Dlatego samo zawarcie umowy o pracę nie przesądza, że doszło do nawiązania stosunku pracy w myśl art. 22 § 1 k.p., zwłaszcza gdy strony nie zamierzają wywołać skutku prawnego w postaci nawiązania umowy, lecz wyłącznie zmierzają do wywołania skutków w sferze ubezpieczenia społecznego. Taki stan rzeczy uzasadnia ocenę spornych kwestii przez pryzmat art. 83 § 1 k.c. Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił obie apelacje z mocy art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną w imieniu D. F. wniósł jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok w całości i podnosząc naruszenie: art. 83 § 1 k.c. w związku z art. 229 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. i art. 467 § 4 k.p.c. przez błędną wykładnię; art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. oraz art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 13 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej ustawa systemowa), jak też wskazując na uchybienia procesowe, tj. art. 162 k.p.c., art. 229 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i przyjęcie, że D. F. nie wykonywała pracy na rzecz pracodawcy na podstawie skutecznie zawartej umowy o pracę, zwłaszcza że organ rentowy zmienił swoje stanowisko wyrażone w decyzji 482/2014 r. z dnia 23 czerwca 2014 r. i przyznał fakt wykonywania przez skarżącą obowiązków pracowniczych.

Mając powyższe na uwadze skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku Sądu w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Katalog okoliczności otwierających drogę do merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej jest zamknięty i obejmuje przypadki enumeratywnie wymienione w treści art. 398⁹ § 1 k.p.c. Skarżący wskazał na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona). W ten sposób wyznaczył zakres przedsądu.

Obowiązkiem wnoszącego skargę jest nie tylko formalne wskazanie okoliczności uzasadniających przyjęcie środka do rozpoznania, lecz także posłużenie się juretryczną argumentacją na poparcie stawianych rozstrzygnięciu zarzutów. Wskazana we wniosku podstawa ziszcza się wtenczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). O oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzemieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

W rozpoznawanej sprawie skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi w wyżej opisany sposób, poprzestając jedynie na stwierdzeniu, że nastąpiło oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i przyjęcie, iż ubezpieczonej z płatnikiem składek nie łączył stosunek pracy. Mankamentem tej części skargi, której nie konwaliduje uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jest zaniechanie wskazania konkretnych przepisów prawa materialnego. Oczywistość nie może wynikać generalnie z treści Kodeksu pracy, czy też Kodeksu cywilnego, a na obecnym etapie nie bierze się pod uwagę podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2014 r., II PK 222/13, LEX nr 1647006; z dnia 20 stycznia 2014 r., II PK 228/13, LEX nr 1647009; z dnia 3 lutego 2014 r., I PK 242/13, LEX nr 1646081; z dnia 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343). Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem zwykłej trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie.

Zakładając hipotetycznie czytelność przekazu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jego potencjalny argument nie lokuje się w strefie naruszenia prawa

materialnego, skoro nie jest zwalczany proceder i mechanizm subsumpcji. Prawo materialne stosuje się do prawidłowo ustalonych okoliczności faktycznych. Skoro Sąd Apelacyjny ustalił, że mimo sporządzenia umowy o pracę na piśmie nie doszło do faktycznego rozpoczęcia wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, a uzewnętrzniła argumentacja w tej mierze odpowiada podstawowym regułom interpretacyjnym, to nie zachodzi konieczność szerszego przekonywania o braku oczywistego naruszenia prawa. Sam brak zadowolenia strony z wyniku postępowania nie realizuje przesłanki oczywistego naruszenia prawa. Z ustaleń Sądów *a meriti*, nie wynika by doszło do zmiany stanowiska organu rentowego wyrażonego w zaskarżonej decyzji, zwłaszcza poprzez wydanie innego rozstrzygnięcia, tj. obejmującego skarżącą obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Należy przypomnieć wnoszącemu skargę, że stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.